

Nehemia – rukouksen mies

Neh. 1:1-4

1. Nehemian, Hakaljan pojan, kertomus. Kahdentenkymmenentenä vuotena kislevkuussa, kun olin Suusanin linnassa,
2. tuli Hanani, eräs veljistäni, ja muita miehiä Juudasta. Minä **kyselin** heiltä Jerusalemissa ja jäljellä olevista juutalaisista, jotka olivat palanneet vankeudesta.

3. He sanoivat minulle: "Ne vankeudesta palanneet, jotka asuvat siinä maakunnassa, ovat **suuressa kurjuudessa** ja häväistyinä. Myös Jerusalemin muurit on hajotettu ja sen portit poltettu."
4. Tämän kuultuani minä istuin monta päivää **itkien ja murehtien**. Minä **paastosin ja rukoilin taivaan Jumalan edessä...**

Hätä, rukous ja toiminta

Mitä sinä teet ensimmäiseksi, kun joudut hätään tai kriisiin elämässäsi? Entä kun kuulet rakkaittesi tai maanmiestesi kurjuudesta? Entä kun näet ympärilläsi elävien ihmisten syvän hengellisen alennustilan?

Moni tietenkin hätääntyy ja joutuu niin syvään paniikkiin, ettei oikein kykene tekemään yhtään mitään. Luonnollinen reaktio keneltä tahansa on avun huuto. Uskova ymmärtää myös, mihin huudon kannattaa suunnata. Siksi hän alkaa rukoilla. Hätä ja kurjuus vaativat sen lisäksi myös selkeisiin toimenpiteisiin ryhtymistä. Jos niihin rynnätään ilman rukousta, päädytään usein ilmaan hosumiseen ja entistäkin syvempään kriisiin. Mutta perusteellisella rukousvalmistelulla pohjustetun työn tuloksena voi syntyä aito herätys, jossa Jumalan kansa saa hengellisen muurin pimeyden valtoja vastaan.

Nehemian kirja

Käymme nyt aloittamaan saarnasarjan Nehemian kirjasta. Se on kirja rukoilevasta maallikkojohtajasta, jolle Jumala osoitti tehtävän käsitellä oman kansansa alennustilaa. Se on kertomus Serubbaabelin johdolla alkaneen Jerusalemin muurin rakentamisen jatkamisesta. Samalla se on kuvaus Nehemian uskollisesta työstä monien vaikeuksien keskellä, työstä, jonka viimeinen tavoite ei ollut vain ulkoisen turvallisuuden luominen pienelle kotiin palanneiden joukolle, vaan ennen kaikkea hengellisen turvapaikan luominen kansalle johtamalla se parannukseen ja kuuliaisuuteen Jumalan laille.

Mies

Nehemia oli Meedo-Persian kuningas Artakserkses I:n (464-24) juomanlaskija eli eräänlainen huippaturvamies, sillä hänen tehtäviinsä kuului huolehtia siitä, että kuningasta ei voitu myrkyttää. Nehemia oli siis noussut varsin korkeaan asemaan hallinnon byrokratiassa, oli siis menestyvä mies. Hänen menestyksensä liittyi varmaankin hänen henkilökohtaisiin ominaisuuksiinsa kuten lujaan luonteeseen, terävään silmään, kirkkaaseen älyyn, käytännölliseen järjenjuoksuun, aloitekykyisyyteen ja taitoon pysyä perillä palatsijuonitteluista. Hänen työnsä edellytti myös huolellisuutta yksityiskohtiin asti, sillä kyseessä oli ei vain hallitsijan henkilökohtainen turvallisuus vaan myös hänen oma henkensä. Kaikki nämä ominaisuudet ilmenevät Nehemian kirjasta. Nehemia oli siis luonnollisilta lahjoiltaan varustettu hengelliseen johtajuuteen, jota tarvittiin siinä tehtävässä, jonka Jumala hänen kauttaan halusi toteuttaa.

Lahjat

Kun Jumala antaa meille synnyinlahjana tiettyjä ominaisuuksia, Hän tarkoittaa ne myös käytettäväiksi. Esimerkiksi millään koulutuksella ei kenestäkään voida tehdä suurta saarnaajaa tai merkittävää hengellistä johtajaa. Sellaisiksi on synnyttävä. Paavali on hyvä esimerkki samasta asiasta. Jumala valitsi jo ennen hänen syntymäänsä Paavalin ja varusti hänet lahjoilla, jotka tarvittiin evankeliumin siirtämiseen heprealaiselta maaperältä kreikkalaiselle.

Uudestisyntyminen oli tietysti välttämätöntä, jotta nämä luonnolliset lahjat saatiin Jumalan käyttöön ja pyhitetyiksi, mutta uudestisyntyminen sinänsä ei tuo niitä lahjoja, jotka Jumala antaa luonnollisessa syntymisessä. Myöskään Pyhän Hengen antamat erityiset armolahjat eivät korvaa vaan täydentävät synnyinlahjoja. Sekä synnyinlahjojen että armolahjojen antaja on sama Herra, joten ei ole mitään järkeä asettaa erilaisia lahjoja toisiaan vastaan, kun ne on tarkoitettu täydentämään toisiaan. Sekä luonnollisten että armolahjojen käyttämisessä on ratkaisevaa ennen kaikkea pyhitys. Pyhitys merkitsee sitä, että ihminen antaa ennen kaikkea oman sydämensä ja sitten myös kaikki lahjansa Herran käyttöön, Jumalan nimen kunniaksi eikä pyri etsimään lahjoillaan itselleen kunniaa ja etuja.

Koska kaikki kykymme ovat lahjaa Jumalalta, meillä ei ole mitään syytä eikä oikeutta ylpeillä niistä. Vaikka lahjojen käyttäminen edellyttää usein monenlaista harjaantumista ja koulutusta, niissäkään menestyminen ei ole syy ylpeyteen. Herra edellyttää nimittäin meiltä uskollisuutta sen käytössä, minkä Hän on meille uskonut. Voidaksemme olla Herran käytössä meidän jatkuva tarpeemme on nöyrytyä ja siihen tarvitaan paljon parannuksen tekoa ylpeydestämme, jolla jatkuvasti yritämme riistää Herran kunniaa itsellemme.

Tehtävä

Kysellessämme, millaisiin tehtäviin Herra haluaa meitä käyttää, meidän ei kannata sivuuttaa omia luonnollisia lahjojamme. Voimme kyllä olla sokeita omille lahjoillemme, niin luonnollisille kuin armolahjoillekin. Siksi on hyvä jossakin vaiheessa osallistua hyvin laajalla rintamalla erilaisiin sekä ajallisiin että hengellisiin tehtäviin. Niiden suorittamisen myötä paljastuvat heikkoutemme ja vahvuutemme.

On huomattava myös, että Jumala ei halua käyttää ainoastaan meidän vahvoja ominaisuuksiamme, vaan vie usein työtään eteenpäin myös heikkoutemme kautta, kun se ajaa meidät aitoon riippuvuuteen Jumalasta ja seurakunnan yhteisistä armolahjoista. Suurinkaan hengellinen johtaja ei pötki pitkälle ilman seurakuntaa ja sen monia erilaisia ihmisiä ja lahjoja.

Vaikka Nehemia oli menestynyt virkamies, hän ei missään vaiheessa unohtanut taustaansa juutalaisen vähemmistökansallisuuden jäsenenä. Mutta ennen kaikkea hänen elämäänsä saneli hänen suhteensa elävään Jumalaan. Jumalan edessä hän kyseli tehtävänsä ja sellaisen Herra hänelle myös osoitti:

Nehemia sai tehtäväkseen Jerusalemin muurien rakentamisen, jossa oli kysymys enemmästä kuin vain kaupungin ulkoisen turvallisuuden palauttamisesta. Pohjimiltaan muurien rakentaminen symboloi Nehemian varsinaista tehtävää kansakunnan saattamista ennalleen, oikeaan suhteeseen Jumalaan. Tämä tehtävä tapahtui kiinteässä yhteistyössä pappi Esran kanssa. Hengellinen johtajuus ei ole

individualistista eikä tyrannimaista johtajuutta, vaan yhteistyötä ei vain johdettavien vaan myös muiden johtajien kanssa.

Historiallinen tausta

Nehemian tehtävän taustalla oli noin 150 vuotta aikaisemmin tapahtunut, babylonialaisten toimeenpanema Jerusalemin hävitys (587 eKr.), joka oli Jumalan tuomio kansan johdonmukaiselle syntielämälle ja kääntymiselle epäjumalien puoleen. Persia kuningas Kyyros salli joidenkin juutalaisten ryhmien palata Jerusalemiin 538 eKr. Temppele rakennettiin ja vihittiin käyttöön 516, mutta muiden kansanryhmien puristuksessa juutalaiset elivät paluunsa jälkeen suuressa kurjuudessa vihollistensa armoilla. Nehemian tehtäväksi tuli saattaa Jerusalem puolustuskuntoon. Vuonna 445 eKr. Nehemia saapuu kaupunkiin ja muurin rakentaminen aloitettiin. Nehemia sai kuninkaalta nimityksen Juudean hallintopiirin maaheraksi. Hän toimi tehtävässä kahdessa jaksossa. Ensin vuodet 445-432 ja sitten lyhyen pääkaupungissa Susanissa vietetyn jakson jälkeen toistamiseen 431-409.

Koulutus

Noin kaksitoista vuotta oli kulunut Esran johdolla tapahtuneesta uudesta juutalaisten paluuaallosta pakkosiirtolaisuudesta. Nehemia oli johtajakoulutuksessa. Tehtävät, joihin Jumala oli Nehemiaa viemässä, edellyttivät synnynnäisten lahjojen lisäksi pitkää ja perusteellista koulutusta ja kokemusta. Nehemia tarvitsi hallinnollista kokemusta pääkaupungissa ymmärtääkseen sekä maallisen että hengellisen johtamisen kiemuroita. Hovissa hän oli joutunut törmäämään virkamiesten keskinäiseen kilpailuun, kateuteen ja vallanhaluun. Siellä hän oli hankkinut myös johtamiseen tarvittavaa peruskoulutusta. Mutta kaiken tämän lisäksi Herra oli vienyt hänet syvälle oman Sanansa tuntemiseen.

Nehemia oli Persian kuninkaan juomanlaskija ja täten läheisessä suhteessa kuninkaaseen. Mutta samalla hän oli mitä syvimmin kiinnostunut "veljiensä" juutalaisten kohtalosta. Siksi hän kyseli Jerusalemissa valtakunnan pääkaupunkiin saapuneilta miehiltä, miten asiat olivat Jerusalemissa kehittyneet. Uutiset olivat todella masentavia. Hän tuli murheelliseksi ja alkoi rukouksessa kantaa taakkaansa Jumalan eteen.

Rukouksen mies

Nehemian kirja sisältää kaikkiaan yhdeksän rukousta ja ensimmäinen luku on yksi Raamatun ajattomista rukouksista. Se oli syvän katumuksen ja parannuksen rukous. Nehemian *parannuksen* teko oli edellytys sille, että lopulta koko Jerusalemin kansa taipui samanlaiseen katumusrukoukseen.

Toisessa luvussa Nehemia rukoilee pikarukouksessa *johdatusta*, kun Jumala avasi hänelle tilaisuuden. (2:4) Kolmannessa luvussa Nehemia jakaa saamansa häväistyksen rukouksessa Jumalalle ja anoo Jumalan oikeuden toteutumista pilkkaajille. (3:36-37) Kun neljännessä luvussa vastustus muurin rakentamista vastaan yltyi, Nehemia rukoili yhdessä muiden kanssa ja asetti vartijat. Hän tiesi, että ilman Herran apua vartijoista ei olisi hyötyä. (4:3) Kun Nehemia johti kansan vapauteen velkavankuudesta, koko kansa alkoi ylistää Jumalaa. (5:13) Katsellessaan tekemäänsä työtä Nehemia vei asiansa Jumalan arvioitavaksi: "*Jumalani, muista minun hyväkseni kaikki, mitä olen tehnyt tämän kansan parhaaksi.*" (5:19) Kun vastustus muuttui entisestäänkin uhkaavammaksi ja kansa oli vaarassa luopua muurin rakentamisesta Nehemia rukoili: "*Mutta vahvista, Jumala, minun käteni!*" (6:9) Jouduttuaan pelotte-

lukampanjan kohteeksi Nehemia rukoili: *"Jumalani, muista Tobiaa ja Sanballatia heidän tekojensa mukaisesti, niin myös naisprofeetta Nooadjaa ja muita profeettoja, jotka yrittivät pelotella minua."* (6:14)

Muurin valmistuttua pappi Esra otti hengelliset ohjat käsiinsä ja alkoi opettaa kansalle Jumalan sanaa. *Esra ylisti Herraa, suurta Jumalaa, ja kaikki kohottivat kätensä ylös ja vastasivat: "Aamen, aamen!" Ja he kumartuivat kasvoilleen maahan ruokoilemaan Herraa.* (8:6) Kansassa syntyi väkevä synnintunto ja herätys. Se johti syvään koko kansan parannusrukoukseen, joka käsittää koko luvun 9. Kansa sitoutui sen jälkeen uudistamaan liittonsa Jumalan kanssa. Muurin vihkimisjuhla synnytti syvän ilon: *Tuona päivänä uhrattiin suuria uhreja, ja kaikki iloitsivat, sillä Jumala oli antanut heille suuren ilon. Myös naiset ja lapset iloitsivat, ja ilonpito kuului Jerusalemissa kauas.* (12:43)

Nehemia suoritti tärkeitä uudistuksia hengellisen elämän ylläpitämiseksi ja palasi joksikin aikaa pääkaupunkiin. Sieltä palattuaan hän huomasi herätyksen hiipuneen ja kansan palanneen vanhoihin väriin tapoihinsa. Silloin Nehemia ryhtyi tiukasti palauttamaan jumalanpalvelustoimintaa oikeisiin uomiinsa ja rukoili sen tehtyään: *"Muista minua tämän tähden, Jumalani, äläkä pyyhi pois uskollisia tekojani, jotka minä olen tehnyt Jumalani temppelin ja sen palveluksen hyväksi."* (13:14) Hän tajusi entistä syvemmin, että hänen toimenpiteensä eivät riitä, ellei Herra niitä pyhitä ja vastaa rukouksiin. Hän joutui tarttumaan myös sapattirikkomuksiin ja rukoili jälleen: *"Jumalani, muista hyväkseni myös tämä ja armahda minua suuressa armossasi."* (13:22) Vielä Nehemia joutui tarttumaan myös pappien pariin tunkeutunutta turmelusta vastaan. Silloinkin hän rukoili: *"Jumalani, muista, että he ovat saastuttaneet pappeuden sekä pappeutta ja leeviläisiä koskevan liiton."* (13:29) Saatuaan jumalanpalvelusuudistuksen päätökseen Nehemia päättää kirjansa rukoukseen: *"Jumalani, muista tämä minun hyväkseni."* (13:31) Vaikka hän rukouksissaan kertaakin sitä, mitä hän oli halunnut tehdä uskollisena Herran antamalle tehtävälle, hän ei teoillaan kuvitellut ansaitsevansa itselleen pelastusta. Se tuli vain yksin Herran suuresta armosta. Mutta hän oli myös tietoinen siitä, että kerran Herran edessä hänkin joutuisi tilille siitä, miten oli tehtävänsä suorittanut. Hän tiesi, että Herraa uskollisesti palvelevia odottaa myös armopalkka.

Miksi uskova rukoilee?

Tulevissa saarnoissa katsomme Nehemian rukousten sisältöä tarkemmin, mutta nyt meidän on tehtävä vielä yksi perustavaa laatua olevaa kysymys: Miksi ylipäänsä uskova rukoilee? Onko kysymys jonkinlaisesta uskonnollisesta suorituksesta, jota kristitynkin pitää harjoittaa voidakseen pysyä uskossa? Jos niin olisi, se olisi lain teko ja yritys kelvata Jumalalle. Jos niin ajatellaan, niin helposti mietitään, kuinka paljon ja millä tavalla pitäisi rukoilla. Mutta tällaisen ajatuksen Sana tyrmää kehottamalla ruokoilemaan aina. Yksinkertainen vastaus kuuluu: "Rukoilemme, koska olemme avuttomia emmekä pysty itse mihinkään. Ellei Herra vastaa rukouksiimme olemme auttamattomasti hukassa." Rukoilemme, koska emme kykene elämään muuten. Rukous on näin ollen jatkuvaa riippuvuutta yksin Jumalan elämästä.

Kun esimerkiksi rukoilemme: "Isä, pyhitä nimesi tai anna valtakuntasi tulla tai toteuta tahtosi maan päällä..." tunnustamme, että emme kykene itse pyhittämään Hänen nimeään, ellei Hän itse sitä vaikuta. Emme kykene saamaan mitään hyvää aikaan,

ellei Herra itse sitä vaikuta meissä tai meidän kauttamme. Päivittäinen ruoka-annoksemmekin on täysin ja kokonaan sen varassa, että Herra antaa sen meille.

Mutta tähän avuttomuuteen sisältyy ihmeellinen voitollisuus: Tiedämme, että Isä osaa, Hän voi ja Hän tekee. Saamme olla kuin pikkupoika, joka kehuu omaa isäänsä maailman parhaaksi ja maailman voimakkaimmaksi.

Rukouksen eri lajit

Nehemian kirjassa esiintyy siis hyvin erityyppisiä rukouksia. On parannuksen teko-rukousta, johdatuksen pyytämistä, avun anomista, kiitosta, ylistystä ja Jumalan tuomioiden pyytämistä ja rukouksessa omien tekojensa arvioimista. Olennaista on se, keneen rukous kohdistuu. Tärkeintä ei ole se, mitä sanotaan, vaan kenelle puhutaan.

Anominen

Vaikeuksien keskellä uskovan rukouselämä yleensä vilkastuu ja yhteys Herraan syvenee. Näin ollen usein on suurta Herran hyvyyttä, että joudumme kriiseihin elämässämme. Niiden keskellä pyyntörukoukset vievät meidät Herran jalkojen juureen ehkä hyvinkin ahdistettuina, mutta kun saamme katsella meitä rakastavan Herramme kasvoja, löydämme lohdutuksen ja uuden voiman vaellukseemme. Rukouksen vastaus ei useinkaan ole se, mitä pyydämme, vaan se, että rukouksessa Herra itse ympäröi meidät läsnäolonsa armolla. Siitä jo ennen mitään käsin kosketeltavaa vastausta syntyy usein niin hyvä mieli, että rukouksemme aivan itsestään muuttuu kiitokseksi ja ylistykseksi.

Kiitos ja ylistys

Kiitos ja ylistys eroavat sikäli toisistaan, että kiitosrukouksessa kerromme Herralle, mitä Hän on hyväksemme tehnyt ja mitä hyviä lahjoja Hän kaiken aikaa meille jakaa. Ylistyksessä on taas kysymys siitä, että kerromme Herralle, millainen Hän on, kun saamme Raamattu-peilistä katsella Hänen kasvojensa kirkkautta, niiden pyhyyttä, puhtautta, laupeutta ja armollisuutta. Ylistys voi tapahtua joko ajatuksin, sanoin tai laulaen, niin joskus jopa karkeloiden niin kuin Daavid aikanaan. Rukouksessa saamme aivan vapaasti ilmaista tunteitamme. Toisaalta myös syvien ahdistusten keskeltä voi nousta ylistystä, kun oman ehkä suuremman kivun keskelle Herran kasvojen kirkkaus pääsee loistamaan.

Sanan mietiskely

Kaikessa rukouksessa on kysymys olemisesta kasvokkain Herran edessä ja siksi on erittäin hyödyllistä rukoilla myös avoimen Raamatun edessä, niin että Herra voi sanansa kautta vastata rukouksiimme. Rukoukshan ei ole pelkkää pyytämistä eikä pelkkää kiittämistä ja ylistystä, vaan myös kaikkien mahdollisten ja mahdottomienkin ajatustemme jakamista Herran kanssa. Sanotaan, että ihminen ajattelee 60 000 ajatusta päivässä. Herra näkee nekin, jotka tietoisuutemme vielä peittää. Siksi sanaa lukien saamme muuntaa lukemamme Herran ajatuksen myös rukouksiksi. Sanan mietiskely on siis eräs tärkeä rukouksen muoto.

Lakkaamaton rukous

Rukoilkaa lakkaamatta. (1. Tess. 5:17) Joskus on ihmetelty, miten uskova voisi rukoilla lakkaamatta, koska hänen täytyy keskittyä myös omiin tehtäviinsä. Mutta kysymys ei ole tietoisesta rukouksesta, vaan jatkuvasta rukouksen asenteesta. Kun

Sana kehottaa meidän sekä syömään että juomaan Herralle ja tekemään kaikki asiamme ja työmme ei niin kuin ihmisille vaan Herralle, on kysymys rukouksen asenteesta. Sitä voisi verrata esimerkiksi asenteeseemme omaan puolisoomme. Kaikissa muissa ihmissuhteissa olemme aina myös suhteessa puolisoomme, vaikka emme sitä suinkaan aina tiedosta. Mutta aivan yhtäkkiä se nousee tietoisuuteemme, vaikka puoliso olisi meistä silloin kaukanakin. Samalla tavalla lakkaamaton rukous on jatkuvaa elämistä suhteessa meidät pelastaneeseen, meidät verellään lunastaneeseen, kanssamme jatkuvasti olevaan Vapahtajaamme.

Tunnustus rukous

Rukousten kuulemisen ehto on se, että tunnustamme syntimme ja uskossa omistamme syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen Golgatalla maahan vuotaneen sovinoveren tähden. Pyhä Henki puhuu hyvin herkästi omassatunnossamme, kun olemme rikkoneet Jumalan tahdon tekemällä syntiä tai laiminlyömällä hyvän tekemistä, joka olisi ollut meille mahdollista. Syntien anteeksi saaminen palauttaa meidän yhteytemme Jumalaan avoimeksi. Siksi tunnustusrukous kuuluu välttämättömänä osana jokaisen päivän rukouksiin, voisipa sanoa jokaiseen rukoukseen, niin kuin Isä-meidän rukous meille selvästi osoittaa.

Toisaalta on suurta Jumalan armoa, että syyttävällä tunnolla saamme täysin vapaasti käydä Jumalan armoistuimen eteen, sillä Kristuksen sovitus työ kattaa sekä entiset, nykyiset kuin myös tulevat syntimme. Koska olemme vanhurskautetut Kristuksen veressä, me olemme Jumalan lapsia myös langettuamme synteihin. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei meidän pitäisi aina tehdä parannusta synneistämme, kun Herra meitä omassatunnossamme nuhtelee. Ilman sitä rukouksiimme ei tule muuta vastausta kuin: "Tee heti parannus siitä ja siitä synnistä, jota yhä puolustele ja salaillet minulta!"

Kun Nehemia sai kuulla sydäntä särkevän viestin Jerusalemin ja oman kansansa surkeasta tilasta, hän ei ensimmäiseksi rynnännyt rukoilemaan apua tähän ahdinkoon, vaan käykin syvään parannukseen omista ja kansansa synneistä.

Yhteinen rukous

Vaikka Jeesus kehottaa meitä menemään kammioomme ja rukoilemaan salassa Isää, meille on annettu myös suuri lupaus seurakunnan yhteisestä rukouksesta:

"Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä sopii keskenään mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskelään." (Matt. 18:19-20)

Nehemian kirja aloittaa henkilökohtaisella rukouksella, mutta myöhemmin se laajenee yhteiseksi rukoukseksi ja lopulta koko kansan ylistykseksi.

Sydän auki

Rukous ei ole suoritus, jolla ansaitsisimme jotain Jumalalta, sillä syvimmiltään Herran itse synnyttää omissaan rukouksen Pyhässä Hengessä. Rukouskin on armoa ja Herran työtä. Se on pohjimmiltaan asettumista Herran kasvojen eteen niin, että Hänen valonsa pääsee tunkeutumaan sydämiimme ja Hänen armonsa kasvot avautuvat silmiemme eteen. Siinä saamme sitten soperrella sanojamme ja ajatuksiamme ja ottaa vastaan sitä, mitä Herra itse sanassa meille puhuu.

Samalla rukous on kuitenkin myös avoimuutta nähdä, mitä maailmassa ja ympärilämmä tapahtuu. Siksi Nehemia kyseli Jerusalemita tulleilta juutalaisilta tilanteesta siellä. Me saamme antaa kaikkein kipeimmänkin tiedon osua sydämiimme, herättää meissä surua ja paastoakin, kunhan samalla suuntaamme sydämemme rukouksessa Herran puoleen ja jätämme kuormamme lopulta Jeesuksen kannettaviksi.

Joskus tilanne vie meidät pitkään rukoustaisteluun. Nehemia vietti paastossa ja rukouksessa kokonaiset kolme kuukautta, ennen kuin hänelle avautui tilaisuus keskustella kuninkaan kanssa Jerusalemin tilasta. Jeesus korostaa, miten meidän tulee olla kärsivälliset rukouksessa. Herra kyllä kuulee heti jokaisen pyyntömme, mutta Hänen vastauksillaan on joskus varsin pitkä toimitusaika, joka johtuu Herran viisaudesta. Poikkeuksen tekee kuitenkin katumusrukous Herran puoleen, sen toimitusaika on nolla eli Herra antaa heti anteeksi syntinsä tunnustavalle Golgatan uhriveren tähden. Tuhlaajapoika sai armon ennen kuin ehti edes pyytää sitä, kun isä näki hänen palaavan luoksensa. Meillä on sellainen Herra, joka haluamalla haluaa antaa meille armon ja anteeksiantamuksen, kun palaamme Hänen luokseen.

Esimerkkejä rukousten kuulemisesta

Jumala kuulee rukoukset ja tahtonsa mukaan voi tehdä myös ihmeitä. Hyvä ystäväni Ryttylästä Johannes Lampinen sairastui imusolmukesyöpään 65 vuotiaana. Syöpä oli levinnyt kaikkialle ruumiiseen. Lääkäri lähetti hänet kotiin vahvojen kipulääkkeiden kanssa, kun mitään ei ollut tehtävissä. Kivut olivat kovat. Johannes lähetti Tallinnassa torstaisin kokoontuvalle rukouspiirille rukouspyynnön. Piiri alkoi klo 19 ja klo 19.30 kivut olivat poissa, sairaus parantunut ja lääkärit totesivat ihmeen tapahtuneen. Siitä on nyt 17 vuotta ja Johannes on käyttänyt jatkoaikaansa Jumalan sanan levittämiseen lukupaketin muodossa ja hoitamaan päivittäin sairasta vaimoan.

Muistan eräät kotiseurur samaisen Johannes Lampisen luona pian sen jälkeen, kun hän oli parantunut syövästä. Eräs puhuja oli naislääkäri, joka kertoi sairastaneensa viisi vuotta syöpää. Nyt tilanne oli mennyt niin huonoksi, että hän eläisi enää vain muutamia kuukausia. Sitten hän jatkoi, että kuluneiden kuukausien aikana hän oli rukouselämässään päässyt niin lähelle Jeesusta, että hän oli kiitollinen sairautensa ja siitä, että pääsisi pian Herran luo.

Hänelle rukouksessa ei ollut kysymys siitä, että hän saisi parantua sairautensa, vaan siitä että hänen elämässään tapahtuisi Herran tahto, hän saisi päästä tuntemaan Herran rakkautta yhä syvemmin. Täydellinen terveyskin hänelle kyllä annetaan sitten ruumiin ylösnousemuksessa, sillä hän pani turvansa ristillä hänen tähtensä kuolleen ja kolmantena päivänä ylösnousseen Jeesuksen Kristuksen armoon. Hän tiesi, ketä hän rukoili.

Omassa elämässämme olemme saaneet nähdä hyvin konkreettisesti, miten Herra vastaa omiensa rukoukseen. Kun tyttäremme sai sairauskohtauksen ja putosi kuuden kerroksesta asfalttiin, hän ihmeen kautta selvisi hengissä ja seitsemän kuukauden ja lukuisten leikkausten jälkeen hän toipui käveleväksi. Tapahtuma tuli meille tietenkin kuin salama kirkkaalta taivaalta, mutta ei Jumalalle. Sen päivän aamuna, jona tämä tapahtui, Herra oli herättänyt viidenkymmenen kilometrin päässä asuneen Toivo Oksmanin rukoilemaan. Hän kertoi, että hänen oli koko päivä pakko rukoilla perheemme puolesta. Sen seurauksena minä ja Lea saimme kokea käsittä-

mättömän syvää rauhaa Herrassa, vaikka meille ei annettu mitään lupaa tyttäremme henkiin jäämisestä. Myöhemmin tämä tyttäremme toimi kanssamme 12 vuotta lähetystyössä Japanissa ulkoisesti kyllä vammaisena, mutta silti Herran käytössä. Herra kuulee rukoukset, mutta vie samalla meitä usein sellaisia teitä, jota emme itse olisi osanneet valita.

Rukoustaistelu merkitsi Nehemiallekin lopulta sitä, että hän joutui lähtemään turvallisesta pääkaupungin elämästä monenlaisten vaikeuksien ja vastustuksen keskelle Jerusalemiin juuri siihen tehtävään, jota varten Jumala oli häntä valmistanut. Mutta samalla hän pääsi todelliseen seikkailuun rukouksen maailmaan, jossa hän oppi tuntemaan Jumalan aivan uudella tavalla. Meikin saamme lähteä rukouksesta haasteiden keskelle ja nähdä miten niissä rukouksemme muuttuu yhä syvemmäksi ja vaikeuksissakin saamme nähdä, että Herra voi toimia avuttomien kautta.

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan sen Herran, joka kykenee koettelemusten keskellä antamaan avun niille, jotka rukoilevat uskossa? Ellet vielä, käännyt Jeesuksen puoleen, pyydä Häneltä sitä viisautta, joka johtaa sinut sisälle pelastukseen. Kun pääset tuntemaan Herran rakkauden, eteesi avautuu uusi ihmeellinen rukouksen maailma, jossa avuton saa kokea Herran avun.

Jos jo tunnet Herran, niin älä hämmästy niitä koetuksia, joita joudut ehkä päivittäin kokemaan. Herra on kanssasi niissä kaikissa ja haluaa muovata sinua sellaiseksi uskovaksi, joka kantaa vaikeissakin olosuhteissa Pyhän Hengen rakkauden ja rauhan hedelmää. Herra haluaa avata sinulle myös omaa sydäntään entistä syvemmin, niin että voi myös käyttää sinua niihin tehtäviin, jotka Hän on valmistanut sinua varten.